

ρικού τοίγου κοντά στην πόρτα, όρμησε μέσα σάν σφαίρα τουφεκιού. Ήταν χλωμός σάν πεθαμένος, άνέπνεε δύσκολα και τó βλέμμα του ήταν σαστισμένο. Μόνο ύστερα από λίγες στιγμές, όταν μπήκανε έπί τέλους νά μιλήση, είπε :

- Οί Βωτρέν !.. Οί Βωτρέν !..
- "Ε, λαιών : οί Βωτρέν !..
- Οί Βωτρέν είνε δώ !..

* Αρχισαν τότε όλοι νά ξεφρονίζουν. 'Ο άνειος τού φόβου έφύσησε σέ όλους τούς παρισταμένους τήν τρέλλα του.

Θά έλεγε κανείς ότι όλοι αυτοί οί άνθρωποι είχαν παραφρονήσει.

— Ο Βωτρέν !.. Πού !.. Τί λέτε !.. Είσαι τρελλάς ! Ποι βρίσκονται !.. ρωτούσαν όλοι.

— Πήγαν στό σπίτι τους ! έπτε ό γιατρός. Σάς λέω πώς είνε σπίτι τους !..

* Ο τρόμος πού ζωγραφιζόταν σέ όλων τά πρόσωπα, έκανε τó δήμιχο νά δειξη κάποια ψυχραιμία, όπως ταίριζε στόν πρώτο άρχοντα τού ποπου.

* Επιβάλλοντας σιωπή, ό κύριος Σιλ ρώτησε με αξιοπρέπεια :

— Έλάτε, γιατρέ, μην κάνετε έτοι. Είσθε βίβαιοσ ότι τούς εΐδατε ;

- Όπως με βλέπετε και σάς βλέπω.
- Στό σπίτι τους ;
- Στό σπίτι τους ! Δέν είχανε μάλιστα τραβήξη ούτε τó υπερωτεδάκι τού παραθυριού ! Έγώ πήγαινα ή τυχα τó δρόμο μου, όταν από μακριά είδα νά στένεται μπροστά στό σπίτι των Βωτρέν ένα κάροο. Πλήσιζοντας είδα τά παράθυρα φωτισμένα και άκουσα φωνές. Άμέσως δοκίμασα ένα περίεργο προαίσθημα. Δέ γελίδιουν : ήμουν μπροστά στην πόρτα, όταν άξ φωνα άνοιξε και είδα νά βαινούν ό 'Ηλίας, ό Σμεών και ό Ουάλερ. Και οί τρεις του, κουβαλούσαν μ' ένα καρροτσάκι μια κάσα. Άμέσως τότε έτρεξα όσο γρήγορα μπορούσα, μέσα στην βροχή και στό σκοταδι, πήδησα σέ' άιαξί μου, έδωσα μιά καμτοικιά στή φοριδα μου με τήν άνόητη έλλίδα ότι δέν θα μ' έβλεπαν, αυτοί όμως με είχαν κι' όλασ άναγνωρίση και φώναζον :

— Σε λίγο, γιατρέ !
Νημια πώς θα τρελλαθώ. Φι βινόμενος μήπως με παρακολούθησον, δήμησα πρós τó χωριό τρεχοντας σάν τρελλάς. Ήμουν χαμένοσ, άν δέν έφτανα δώ, πριν άπ' αυτούσ... Μά θάρθουν γρήγορα ! Νά δήςε πού θάρθουν !..
— Ήσυχάτε, είπε ό δήμαρχος σοβαρός. "Αν είσ αυτοί, όπως βεβαιώνετε, δέν υΐαρχει άμφιβολία πώς έδραπετευσαν άπό τή φυλακή. Έν τιαυτή περιπτώσει δέν θα τολμήσουν νά εμφανισθοϋν !
— Σάς λέω πώς θάρθουν ! Μου τó υποσχεθηκαν στή δίκη ! Είμαι χαμένος άνθρωπος !

Μιλώντας έτσι ό γιατρός 'Ονορά πού, ίσως, γινώντας άπο τίς έπισκεψεις του είχε τροβήξη μερικó ποτηθια παραπάνω, γύρισε και κοιταξε τά κερθια πρόσωπα τού Βιλεντίου και τού Σανιέ. Καί, θυμούμενος ότι κι' αυτούσ τούς έφοβεριον, όδειξε τήν ευχαριστήση του, χωρίς νά τόν μελη.

— Και σεις, Σανιέ, και σεις, Βαλεντίνο, είσατε ξεγραμμένοι άνθρωποι !..
'Ο κύριος Σανιέ κούνησε τó κεφάλι και είπε με φωνή πού έμοιαζε σαν πνοή :

— Δεν είνε αλήθεια όσα βεβαιώσατε ! Δέ μπορεί νά είνε αλήθεια !
'Ο κύριος Βιλεντίνοσ ήταν τής αυτής γνώμης :

— Πώς γινεται νά έρωπέτευσαν !.. Δέν είνε δυνατον !
Φαίνεται πώς αυτό ήταν ή γενική γνώμη, γιατί όλοι είχαν τήν ίσα φράση :

— Δεν είνε δυνατον !
Μά ό δήμαρχος τώκα χαμογελοϋσε κοιτάζοντας αύτα τά τρυμοκρατημένα πρόσωπα.
— Έμπαρό ; είπε, άξ κοιτάζωμε νά συνέλθωμε. 'Ο άγαπητός μας γιατρός θάλασε καμμία κάλη και δέν είδε καλά ! Κυρία Ρουμλιόν, δόστε του κανένα ποτηράκι ζεστό κρασί με κανελλα. Θά τού κάνη καλό !

— Δέ θελω τίποτα ! άπήνησε ό γιατρός πάντα πού σαστισμένος.
'Ο δήμαρχος σήκωσε τούς όμους και βλέποντας γύρω του τίς κενηστρος τρομαγμενες τίς έγειλε στή δουλειά τους.

Αυτες ύπήκουσαν με κρυφή δυσαρέσκεια και μπήκαν σην άλλη αλθουσα.
(Άκολουθεί)

ΑΙΤ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

'Ο ζωγράφος 'Απελλής στην Ρόδο. Στο έργαστήριο τού Πρωτογένους. Οί κύκλοι. Γά ενδύματα τής 'Αφροδίτης. 'Ο κύκλος τού Γκιόττο. 'Ο θαυμασμός τού Παπα.

Κάποιος καλλιτέχνης έλεγε κάποτε κοιμπορημιωνώντας στόν περίφημο ζωγάφο τής αρχαιότητος 'Απελή ότι ζωγραφίζε με μεγάλη ταχύτητα.

— Το άντελήφθην αυτό κυτάζοντας τούς πίνακάσ σου ! τού άπήνησεν ό 'Απελής.

Γιά τόν 'Απελή διηγούνται ακόμη τó εξής άνέκδοτο :
Κάποτε, πού είχε πάει στή Ρόδο, θέλησε νά έπισκεφθί τόν ζωγάφο Πρωτογένη. Όταν έπήγε όμοσ στό σπίτι του, δέν τόν εϋδεν εκεί. Μία γρηά πού έφύλαγε τó έργαστήριό του, τού έζήτησε τότε τόν ομό του. 'Ο 'Απελής άντί άλλης άπαντήσεωσ ήρώθη στό νά χραΐξη έπάνω στήν έπιφάνεια ενός τραπέζιου, με τήν κιαωλία, έναν κύκλο.

'Όταν ό Πρωτογένης έγύρισε στό έργαστήριό του, ή γρηά τού έδειξε τó παραΐενο...έπι κενητήριό π' άφησε ό έπισκέπτης του. 'Ο Πρωτογένης κυτάξε τόν κύκλο προσεκτικó κι' από τήν τελειότητα πού αν χαραγμένοσ έννόησεν άμέσως ποιος ήταν ό έπισκέπτης του. Και γιά νά μη φανή ύπερωσ, μέσα στόν κύκλο τού 'Απελή έχάραξε κι' αυτόσ έναν δεύτερο κύκλο.

'Όταν ό 'Απελής ξαναπήγε νά τόν έπισκεφθί, ή γρηά τού έδειξε τόν δεύτερο αυτόν κύκλο. 'Ο 'Απελής εξέφρασε τόν θαυμασμό του γιά τήν τελεσότητα τού σχεδιου, και, φερνοντας τήν κιαωλία έχορ ξε έναν τρίτο κύκλο άνάμεσα στούσ δύο πρώτους.

'Ε, όταν τόν είδε και αυτόν, ό Πρωτογένης ώμολόγησε πλέον ότι είχαν ήττηθή.

Τó τραπέζι έπάνω στό όποτον είχαν χαραχθί οί τρεί κύκλοι, μεταφέρθη στήν Ρώμη όπου έφυλάσαστο ώς ίερο κειμήλιο τεχνης. Κατωστράφη δε ύστερ' από πολλούς αΐωσασ σην διάρκεια κάποιασ πυρκαϊδς.

'Ενας νεαρός ζωγράφος έδειξε κατότε στόν 'Απελή έναν πίνακά τόν στόν όποτον είχαν άναπαρωσθή τήν 'Αφροδίτη πλουσιώτατα ντυμένη και τού εζήτησε τή γνομή του.

— Τι νά σοϋ πώ.. άπήνησε ό 'Απελής. Μου άρεσσουν παρα πολύ...τό ενδύματά τής !..

'Ο Πάπασ Ηενέδικτοσ ό Δ', θέλοντας νά διακοσμήση τούς τοίχους τού Βατικανού έστειλε έναν από τούς αδικούς του στήν Τουσκάνη γιά νά έπισκεφθί τó έργαστήριό τουσ άπό τούς όποιουσ έπήγε και διαφόρους πίνακασ ώς «δειγμάτα» τής τέχνης των, έφθασε τέλοσ και στήν Φλωρεντία, και έπισκεφθί τόν Γκιόττο στόν όποτον έξέθσε τόν σκοπό τής έπισκεψέωσ του.

— Θά ήθελα, τού είπε στό τέλος, νά μου δώσετε και σεις ένα «σχεδιάσμα» σας, γιά νά το δείξω στήν Αύτου 'Αγιότητα... 'Ο Γκιόττο τότε, πήρε ένα κομάτι χαρτί, και με μιά μονοκοντυλια έχάραξε έναν άριωτάτο κύκλο. Κατοπιν τó έδωσε στόν νεαρό εϋγενή.

— Αυτό μου αν θα μού δώσετε : τόν έρωτήσεν ό ούλικόσ κατ'άπληκτος.

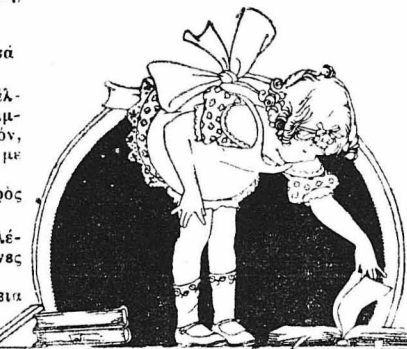
— Είνε υπεραρκετό γιά νά κρηνί κανείς ! τού άπήνησεν ό Γκιόττο. Δώσε τον στόν Πάπα, και πες τε του νά παραβάλλη τόν κύκλο τόν δικό μου με τά σχεδια τών άντιπάλων μου...
'Ο ούλικόσ...έφυγε τότε από τήν Φλωρεντία πούλ δυσαρεστημένοσ και μόλις έγύρισε στήν Ρώμη ή πρώτη του δουλειά ήταν νά πάη νά διηγηθή στον Ποντίφικασ τήν παράξενη ύποδοχη πού τού είχε κάνει ό Γκιόττο.

'Ο Πάπασ έξέθεσε έπάνω στό γραφείο του τόν κύκλο τού Γκιόττο καθώς και τούς πίνακασ τών διαφόρων άλλων ζωγράφων. Και τότε, όλοι οί ούλικοι, άνεγνώρισαν τήν υπεροχή τού Γκιόττο έπί τών άντιπάλων του. Εξ αίτίας τού περιστατικου αυτού έλεχθη και ή παρομοία :

— Αυτό τó πρόβημα είνε στρωγγυλότερο κι' άπό τόν κύκλο τού Γκιόττο ακόμη !

'Αμέσως έτρεξα, άνέβηκα σι' άλόγ μου...

— Αυτό τó πρόβημα είνε στρωγγυλότερο κι' άπό τόν κύκλο τού Γκιόττο ακόμη !